

"מי מדבר?"

"שוחחנו... נתת לי את מספר הטלפון שלך, אלא שחשבת
ששמך עדה, לא אידה."
"טעית במספר", אמרה וניתקה את הקשר.

הוא נשמע כמו אדם שבא בתוס-לב לכתובת ונפגש במבט
תוהה. "אני לא זוכרת..." היא מלמלה ובאמרה מלים אלה,
נפלה על הכרם מלאת בחילה: היא עשתה מאמץ לזכור!
כאילו היה זה אפשרי.

אולי הייתה מטרה לבדיחה מכוערת. בדיחה מכוערת,
קולעת.

"יתכן שמישהו מתבדח על חשבונך", אמר רוד.
"יתכן שמישהו הסתכל בי והחליט שכדאי לנסות..."
"יתכן", אמר רוד והמשיך לגרוף את העלים על הדשא.
"לך לעזאזל", היא אמרה.

אבל במטה, אמר רוד, לפני שהתקבץ בחלקו הוא של
שנתם:

"הוא עוד יכול לבוא לכאן. זה לא מצחיק בעצם."
"לא, זה לא מצחיק."

בליבה, פקדה עליו אידה לשתוק. אם הוא ימשיך, יברחו
הזרזן והכאב, שאותם התאמצה להחזיק בתוכה פנימה, כמו
כספית המתחלקת ומכפילה את עצמה לגרגרים אין ספור,
תתגלגל עד קצה הארץ, תסתחרר בבקיעים, כאשר היא
שואפת להתחבר אל צור מחצבתה של הזרזן, של הכאב;
דמותה של אידה שטה על פני הכספית, משתקפת על מסך
איזה-שהוא, קיר-צללים איזה-שהוא, אשר ילכוד אותה;
מישהו המחכה בשקט ובצפיה, והמחזיק בתוכו את הכספית
שלו, יקבל אותה ויתהה אם המתים מנסים להגיע אליו.

"מעניין מי הבחור הזה", אמר רוד.
"לך לישון", אמרה אידה, אבל עכשיו הכספית התפצלה
והתפוררה בקצוות. גרגרי הכאב נעו בגופה וזרמו לקצות
אצבעותיה. היא קמצה את כפות ידיה כדי לעצור בפניהם
להימלט, הרימה אותן והורידה מכה על רתנו. עיניו נפקחו
לרוחבו, התחדדו והוא חייך:
"לילה טוב."

הגיע הזמן להניח ללילה להמשך, הלילה הארוך. אך אידה
לא היתה מסוגלת להחזיק עוד את כספית הכאב, אשר זרמה
וזרמה לקצות אצבעותיה. מהר, בטרם תגיע הכספית לאדמה,
אמרה:

"הגיע הזמן, רוד. הגיע הזמן שתלך."

היה זה כאילו שעות עצר את מחוגי-הדקות שלו, בטרם יעשה
תנועה קלה שבקלות, אשר תדחוק את הזמן למימד אחר.
אבל גם כאשר רוד ענה "כן, הגיע הזמן", לא התקדם
המחוג

שעון חול

ריבה רובין

א ידה דוד שכבו בנסיגה הרעה המכאיבה של
שנתם: שעון-חול, שהחומר היחיד שבו, זרם
דרך הצוואר הצר של נשואיהם מהאחד לשני,
עד אשר אחד מהם — פעם הוא, פעם היא —
היה מרוקן, בהשאירו את השני עמוס במסת הזמן של היותם
יחד. והחול שטף ומלא את החדר ונגמס והפך לזוככת,
בעוד השמש, המוסתרת מאחורי העצים, יקדה ביתר שאת.
בחדר זה של הבית הגוסס, פקחה אידה את עיניה.
מיד, התחילה בבניית חדר אחר, פרט לאחר פרט: הדלת
הכבדה שתסגור עליה כאשר בנה, יהושע, כבר לא יודקק
לה; ורדים בנחושת, שמחתה היחידה; הרהיטים הקדורים
הפונקציונליים וקירות לבנים... אבל היא מהרה מדי,
ואגרטל הנחושת הסתובב כמו סביבון ופיזר את כתרות
הוורדים אשר התגרו בעיניה, החלום נס.

רוד זו לרוחב שטחה העצום של מיטתם, ויהושע פרץ לתוך
החדר והתנגש בגלי-החול, כדרכו כל בוקר, עמד ליד המיטה
רק כדי לזרוק מבט חטוף באמו ובאביב, ולוודא ששניהם
נוכחים יחד, בטרם יוכלו להתחיל ביומו.

לבדה בבית, אידה התפכה על גבה וקפלה את זרועותיה
מאחורי ראשה. עיניה נעו אל הקיר שטוף-השמש שממול
מיטתה והיא התבוננה בצללי העלים שבחוץ, אשר לבשו
צורות חדות: גולגולות ופרחים; ליצנים ונמרים; אנשים
בוכים ומתגעגעים. ובמרכז הקיר — נתפסה היא במראה
שתלתה שם. אידה הסתכלה שוב בצלליות הנעות, אשר
שקעו ורעדו כמו מסגרת מסביב למראה, ותהתה אם צורות
אלה אמנם קיימות במציאות, כעין תעותי אור ואוויר,
מירו' של התרחשויות אמיתיות, המשתקפות על קיר ביתה.
אולי המתים מנסים "להגיע" אליה...

היא חשה תחושה חזקה של צורך, אחריות, להנציח את
הדמויות: היה בכאבם איום, זרזן, שאסור לה להניח להם
להימלט.

הטלפון צלצל והיא שחררה את כפות-ידיה הקמוצות כדי
להרים את השפופרת.

"עדה?"

"לא, זאת אידה מדברת."

"טוב, ובכן אידה. שמעי, זוכרת, נתת לי טרמפ במכונית
שלך..."